

Spoleczny wymiar globalizacji

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie społecznego wymiaru globalizacji (2005/2061(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Spoleczny wymiar globalizacji - wkład polityki unijnej w rozszerzenie korzyści na wszystkich” (COM(2004)0383),
 - uwzględniając sprawozdanie Światowej Komisji ds. Społecznego Wymiaru Globalizacji (ŚKSWG) z dnia 24 lutego 2004 r. zatytułowane "Sprawiedliwa globalizacja: tworzenie szans dla wszystkich",
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych oraz opinie Komisji Spraw Zagranicznych i Komisji Rozwoju (A6-0308/2005),
- A. mając na uwadze, że pomimo wielu pozytywnych aspektów globalizacji oraz znacznych zdolności produkcyjnych, jakie wykazała gospodarka globalna dzięki postępom nauki, proces globalizacji jest źródłem znacznych nierówności gospodarczych i społecznych, zarówno w ramach jednego kraju, jak i pomiędzy różnymi krajami, co wzbudza poważne obawy społeczne, ze względu na wysoki poziom bezrobocia i ubóstwa, które dotyczą duże grupy społeczeństwa na całym świecie,
- B. mając na uwadze, że globalizacja zwiększa przepaść dzielącą bogatych i biednych oraz że zachodzi potrzeba intensywnego inwestowania w ludzi na wszystkich szczeblach społeczeństwa oraz we wszystkich kategoriach wiekowych w celu przeciwdziałania jej negatywnym skutkom,
- C. mając na uwadze, że gospodarka coraz bardziej się globalizuje i upolitycznia, a instytucje regulacyjne w dużym stopniu zachowują charakter krajowy lub regionalny; mają również na uwadze, że żadna z istniejących instytucji nie zapewnia demokratycznej kontroli rynków globalnych czy usunięcia nierówności między krajami,
1. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji, który umożliwia rozpoczęcie wstępnej debaty nad sprawozdaniem ŚKSWG, mającej na celu określenie polityki Unii w tym zakresie, jednocześnie oczekuje, że Komisja przedstawi bardziej konkretne propozycje dotyczące wewnętrznej i zewnętrznej polityki UE w tej dziedzinie;
 2. zgadza się z ŚKSWG, że globalizacja musi być procesem wyraźnie uwzględniającym wymiar społeczny, opartym na powszechnie uznawanych wartościach, poszanowaniu praw człowieka i godności jednostki, i musi być sprawiedliwa, nie powodująca wykluczenia i rządząca się demokratycznymi zasadami, oferować możliwości oraz zapewniać konkretne korzyści wszystkim ludziom i krajom i być powiązana z Milenijnymi Celami Rozwoju (MCR);

3. uważa, że UE jest w stanie wnieść znaczny wkład w ten proces dzięki zarówno wewnętrznym, jak i zewnętrznym politykom, dzięki swojemu modelowi społecznemu oraz jego rozwijaniu na szczeblu międzynarodowym i dzięki ogólnoświatowej współpracy, opartej na wzajemnym szacunku, konstruktywnym dialogu i uznaniu wspólnoty naszego losu;
4. odnotowuje, że w sprawozdaniu ŚKSWG wskazano na nierówny podział korzyści i ciężarów związanych z globalizacją w ramach jednego kraju, jak i pomiędzy krajami świata; zauważa ponadto, że od 1990 r. sytuacja w zakresie tego podziału poprawiła się jedynie w Azji;
5. uważa, że globalizacja nie może oznaczać wyłącznie większych możliwości sprzedaży dla UE poza Europą, lecz że należy umożliwić, w szczególności krajom trzeciego świata, zwiększenie sprzedaży w UE, w celu pobudzenia ich wzrostu gospodarczego, poziomów zatrudnienia i integracji społecznej; uznaje, że warunkiem urzeczywistnienia tego aspektu globalizacji oraz powodzenia kampanii „Niech ubóstwo przejdzie do historii” jest zreformowanie Wspólnej Polityki Rolnej;
6. wzywa Radę i Komisję do zapewnienia, by polityka UE w dziedzinie handlu, rolnictwa i polityka zagraniczna były zgodne z polityką w dziedzinie rozwoju, określoną w art. 178 Traktatu, oraz z MCR;
7. uważa, że Unia Europejska powinna podjąć konkretne działania w walce z ubóstwem poprzez przyjęcie bardziej spójnej polityki w dziedzinie rolnictwa i handlu w połączeniu z umarzaniem długów i pomocą;
8. podkreśla, że istnieje duża zależność pomiędzy ubóstwem a degradacją środowiska naturalnego – problemy w dziedzinie środowiska naturalnego, takie jak zmniejszenie bioróżnorodności lub zmiany klimatyczne, mają często negatywne skutki dla najbiedniejszych warstw społecznych i zwiększają ich ubóstwo; z kolei ubóstwo prowadzi do większych degradacji w środowisku naturalnym, kiedy brak alternatywy dla nadmiernej eksploatacji zasobów naturalnych; z tego względu kwestia społecznego wymiaru globalizacji musi być rozpatrywana w połączeniu z problematyką ochrony środowiska naturalnego;
9. z zadowoleniem przyjmuje średniookresowe sprawozdanie na temat przeglądu Strategii Lizbońskiej oraz podkreśla, że zrewidowana Strategia Lizbońska może być przydatnym narzędziem, umożliwiającym sprostanie wielu wyzwaniom globalizacji; ponownie wyraża swoje poparcie dla Strategii Lizbońskiej, w ramach której podkreśla się wzajemną zależność aspektów gospodarczych, społecznych i ekologicznych; uznaje, że niezbędnym warunkiem wstępnym globalnego rozwoju w kierunku sprawiedliwości społecznej jest tworzenie większej liczby lepszych miejsc prac; wskazuje, że niektóre aspekty dobrej praktyki w Państwach Członkowskich mogą stanowić wzór dla innych części świata; stwierdza jednak, że taka możliwość istnieje jedynie w przypadku, gdy Państwa Członkowskie z powodzeniem przeprowadzą konieczne reformy strukturalne poprzez wzajemne wzmocnienie i dostosowanie ich rozwoju gospodarczego oraz polityki społecznej i zatrudnienia; podkreśla potrzebę efektywnego procesu decyzyjnego w celu przeprowadzenia tych reform oraz wzywa Państwa Członkowskie i ich rządy do przyjęcia odpowiedzialności za powodzenie zrewidowanej Strategii Lizbońskiej; podkreśla ponadto znaczenie współpracy między Państwami Członkowskimi na rzecz zwiększenia inwestowania w zasoby ludzkie, badania i innowacje; uważa, że założenia Strategii

Lizbońskiej wyznaczają minimalne cele, do których realizacji powinny zobowiązać się Państwa Członkowskie;

10. z zadowoleniem przyjmuje stanowisko Komisji, która uznała, że dla zachowania konkurencyjności przez UE niezbędne są znaczne inwestycje w zasoby ludzkie, obejmujące wszystkie kategorie wiekowe w celu zagwarantowania powszechnej opieki społecznej; dlatego oczekuje konkretnych środków i propozycji na rzecz zapewnienia takich inwestycji oraz wzywa UE do skupienia się na poprawie rozwoju kwalifikacji na wszystkich szczeblach, zwłaszcza osób niewykwalifikowanych, aby umożliwić pracownikom wykorzystanie możliwości, jakie stwarza globalizacja, oraz w celu wspierania przedsiębiorstw, które podejmują się szkolenia zawodowego swoich pracowników;
11. wzywa Radę i Komisję do promowania programu polityki społecznej opartego na następujących celach:
 - rozwój otwartego i spójnego społeczeństwa, co oznacza podejmowanie działań na rzecz stabilnego zatrudnienia i poszanowania praw pracowniczych,
 - propagowanie społeczeństwa opartego na równouprawnieniu płci oraz walce z wszelkimi formami dyskryminacji,
 - polityka społeczna uwzględniająca wszystkie grupy społeczne;
 - demokracja uczestnictwa jako element różnych strategii socjalnych i zatrudnieniowych;
12. podkreśla, że rządy nie są w stanie samodzielnie wypracować skutecznych zasad rządzących rynkiem pracy oraz systemów opieki społecznej, konieczne jest włączenie w ten proces partnerów społecznych, którzy mają prawo do uczestniczenia w procesie decyzyjnym, tak na poziomie krajowym jak i europejskim; uważa, że należy dodatkowo zwiększyć możliwości i potencjał organizacji pracodawców i związków zawodowych w zakresie podejmowania konstruktywnego dialogu, ponieważ jest to niezbędne dla złagodzenia i eliminacji potencjalnych negatywnych społecznych konsekwencji restrukturyzacji, a także stanowi konieczny warunek, by UE mogła przewidywać negatywne skutki i pozytywne możliwości, które niesie ze sobą globalizacja;
13. podkreśla znaczenie respektowania i stosowania Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka (PDPCz), wzajemną zależność i niepodzielność praw człowieka, z uwzględnieniem praw ekonomicznych, społecznych i ekologicznych, oraz znaczenie Podstawowych Standardów Pracy (PSP) Międzynarodowej Organizacji Pracy, dotyczących zniesienia dyskryminacji w miejscu pracy, zniesienia pracy przymusowej, swobody zrzeszania się i prawa do negocjacji zbiorowych oraz zakazu pracy dzieci; zwraca uwagę na fakt, że w chwili obecnej zasady zawarte w PDPCz oraz PSP nie są wprowadzane w życie w wystarczającym stopniu;
14. odnotowuje pogląd ŚKSWG, że praktyka w zakresie PSP w rzeczywistości pozostaje w sprzeczności z decyzjami i praktykami politycznymi; wzywa Radę, Komisję i Państwa Członkowskie do podjęcia wszelkich możliwych działań promujących PSP zarówno w ich politykach wewnętrznych, jak i zewnętrznych oraz do zapewnienia, że żadne aspekty wyżej wymienionych polityk nie stanowią przeszkody dla wprowadzenia w życie tych standardów; dostrzega możliwość promowania PSP przez UE dzięki umowom dwustronnym i regionalnym, współpracy zewnętrznej i w zakresie rozwoju, w politykach handlowych umożliwiających krajom rozwijającym się dostęp do rynku, jak również

promowaniu prywatnych inicjatyw rozwoju społecznego oraz dobrego procesu decyzyjnego na poziomie światowym;

15. wzywa, by prawa i dialog społeczny, poszanowanie praw człowieka, prymat prawa, ochrona praw dzieci, w szczególności prawa do edukacji, zajmowały więcej miejsca w różnych programach zewnętrznych UE, by demokratyzację i tworzenie państwa prawa w krajach rozwijających się uznać za kwestie priorytetowe, bez których niemożliwy jest trwały rozwój;
16. domaga się od Komisji zapewnienia, na drodze umów dwustronnych, przestrzegania przynajmniej PSP, w celu zapewnienia humanitarnych warunków pracy oraz zapobiegania wykorzystywaniu kobiet i dzieci w danych krajach;
17. z zadowoleniem przyjmuje propozycję Komisji dotyczącą możliwości powiązania stosunków dwustronnych z tworzeniem sprzyjających warunków dla produktów spełniających niektóre normy społeczne; z zadowoleniem przyjmuje propozycję Komisji dotyczącą „wspólnych dwustronnych obserwatorów” prowadzących dyskusję i kontrolę społecznego wymiaru globalizacji w umowach dwustronnych; wierzy także, że Unia powinna wykorzystywać ramy stosunków dwustronnych do propagowania zaleceń ŚKSWG, tak, aby miejsca pracy przenoszone i lokalizowane poza UE nie stawały się zakładami wyciskującymi siłę roboczą w krajach trzeciego świata, lecz by zamiast tego tworzono tam wysokiej jakości miejsca pracy, które pomocne będą w podnoszeniu jakości życia pracowników i ich rodzin w danych krajach;
18. w tym kontekście wzywa Komisję do dokonania przeglądu wszystkich obowiązujących dwustronnych umów handlowych, w szczególności umów o partnerstwie gospodarczym i umów o partnerstwie w dziedzinie rybołówstwa, w celu weryfikacji ich pełnej zgodności z MCR oraz zasadą trwałego rozwoju;
19. z zadowoleniem przyjmuje propozycję Komisji dotyczącą ubiegania się przez Komisję, Radę i Państwa Członkowskie o uzyskanie dla MOP statusu obserwatora w WTO w celu poprawy jakości dialogu międzyinstytucjonalnego; zauważa, że w swojej rezolucji z dnia 4 lipca 2002 r. w sprawie zatrudnienia, dobrego systemu rządów społecznych i globalizacji¹ Parlament wzywał instytucje i Państwa Członkowskie do podjęcia wysiłków w tym kierunku, a w chwili obecnej wzywa je do poczynienia postępów w tym zakresie; ponadto wzywa Komisję, Radę i Państwa Członkowskie do podjęcia starań na rzecz nadania standardom MOP charakteru norm obowiązujących członków WTO;
20. uważa, że godna praca zgodnie z Agendą Godnej Pracy MOP powinna stanowić kwestię priorytetową na poziomie krajowym, UE i światowym; podkreśla, iż gwarancja godnej pracy - w tym poszanowanie praw pracowniczych, ochrona socjalna oraz równouprawnienie kobiet i mężczyzn - to sposób na walkę z ubóstwem; podkreśla jednakże, iż cel ten nie jest obecny ani w polityce zagranicznej Unii Europejskiej, ani w unijnej polityce handlu międzynarodowego, finansowej i monetarnej;
21. odnotowuje, że w mandacie negocjacyjnym z 1999 r. dla konferencji ministerialnej WTO w Seattle, UE miała zorganizować konferencję na poziomie ministerialnym na temat handlu, zatrudnienia oraz Podstawowych Standardów Pracy; zauważa, że Unia Europejska zobowiązała się wtedy do zwołania takiej konferencji do roku 2001; obecnie wzywa

¹ Dz.U. C 271 z 12.11.2003, str. 598.

Komisję do nadrobienia tego zaniedbania najpóźniej do czerwca 2006 r.; w okresie poprzedzającym konferencję powinien rozpocząć się dialog, szczególnie z krajami rozwijającymi się będącymi członkami WTO, na temat relacji między handlem, zatrudnieniem i minimalnymi standardami pracy;

22. wierzy, że Unia Europejska jako podmiot światowy powinna być jednym z czołowych propagatorów działań podejmowanych w ramach projektu „Godna praca i emerytura dla wszystkich”; podkreśla, iż należy przyjąć pewne podstawowe standardy w zakresie praw pracowniczych i ochrony socjalnej i uznać je za społeczno-ekonomiczną podstawę osiągnięcia długoterminowego dobrobytu w każdym kraju na świecie, oraz że zatrudnienie i „godna praca” powinny zostać jak najszybciej włączone jako kluczowe kwestie do dziewiątego MCR;
23. zgadza się z ŚKSWG, że MCR stanowią pierwszy krok w kierunku ustanowienia społeczno-gospodarczej podstawy globalnej gospodarki, zgadza się z Komisją, że należy zwiększyć spójność polityki UE w tym zakresie; oczekuje, że Komisja przedstawi konkretne propozycje osiągnięcia tego celu; podkreśla, że bezcelowe jest ograniczanie dorobku prawnego UE w dziedzinie socjalnej w celu zachowania konkurencyjności na światowym rynku, należałoby raczej poprawić wydajność i edukację w celu utrzymania wyższych dochodów w UE;
24. zwraca uwagę na fakt, że szczebel regionalny jest odpowiedni dla poprawy modeli społecznych i sprostania wyzwaniom globalizacji; zaznacza, że obecna solidarność Państw Członkowskich oraz wzmocnienie stosunków między UE a krajami sąsiednimi dzięki „europejskiej polityce sąsiedztwa” mogą służyć innym częściom świata za przykład; uważa, że partnerstwa UE powinny uwzględniać filar społeczny, obejmujący między innymi standardy pracy;
25. oczekuje, że Komisja wykorzysta fundusze unijne w celu przezwyciężenia negatywnych skutków oraz otwarcia nowych perspektyw dla bardziej narażonych regionów i sektorów przemysłu oraz słabszych grup pracowników, oczekuje, że Komisja podejmie odpowiednie działania w celu powstrzymania przedsiębiorstw przed przenoszeniem działalności wyłącznie w celu uzyskania funduszy strukturalnych lub innych funduszy oraz domaga się systematycznych przeglądów mających na celu określenie stopnia realizacji długofalowych celów związanych z podziałem takich środków;
26. podkreśla, że obecny model ekonomiczny jest ściśle związany z zasobami ropy i że taka zależność może mieć szkodliwy wpływ nie tylko na rozwój cen spowodowany brakiem substancji energetycznych, ale przede wszystkim na konflikty i brak stabilności politycznej w krajach producentów z półkuli południowej, co pociąga za sobą poważne skutki społeczne;
27. podkreśla znaczenie uczciwego handlu w działaniach na rzecz likwidacji ubóstwa na obszarach wiejskich i nalega, aby Komisja w konkretny sposób wypełniała zobowiązania większego wsparcia technicznego i finansowego dla producentów wyrobów zgodnych z zasadami uczciwego handlu i ich dystrybutorów w krajach UE;
28. podkreśla, że rozwój najmniej rozwiniętych krajów wymaga stałego stosowania wobec nich asymetrycznego podejścia w WTO, uwzględniającego ich relatywnie słabą pozycję w międzynarodowym systemie handlu;

29. podkreśla, że ze względu na społeczny wymiar globalizacji konieczne jest zreformowanie systemu WTO; ponadto podkreśla, że porozumienia WTO należy ocenić w kontekście ich konsekwencji w dziedzinie gospodarczej, społecznej i środowiska naturalnego oraz że testy niezbędności wykonywane w ramach umowy o technicznych barierach dla handlu oraz innych porozumień należy zastąpić testami oceniającymi kwestię trwałości;
30. podkreśla, że należy poddać WTO ścisłej kontroli demokratycznej, obejmującej rzeczywistą kontrolę legislacyjną ze strony wybieralnych przedstawicieli lub parlamentów;
31. podkreśla znaczenie spójności polityki i zgadza się z Komisją w kwestii, że UE powinna dążyć do bardziej konsekwentnego wyrażania swojego stanowiska na forum Organizacji Narodów Zjednoczonych, MOP, Bretton Woods oraz innych instytucji międzynarodowych; wzywa także Komisję do podjęcia działań na rzecz zapewnienia, że pozostałe państwa członkowskie MOP osiągną niezbędną zbieżność polityczną w innych organizacjach międzynarodowych, w szczególności w WTO; uważa, że powszechnie uznawane minimalne standardy pracy powinny stać się priorytetem tych organizacji; uważa, że wpływ UE na promowanie modelu rozwoju w pełni uwzględniającego wymiar społeczny, w szczególności PSP, zwiększyłby się dzięki wspólnemu występowaniu w instytucjach zaangażowanych w wielostronne procesy decyzyjne;
32. podkreśla, że dla wspierania społecznego postępu w krajach trzeciego świata, konieczne jest wzmocnienie ONZ; zachęca zatem Państwa Członkowskie do wspierania trwających prac na rzecz zreformowania ONZ; podkreśla, że nowa i wzmocniona Rada Ekonomiczno-Społeczna ONZ (ECOSOC) - najlepiej powołana na nowo jako Rada na rzecz Rozwoju Ludności upoważniona do koordynowania prac Międzynarodowego Funduszu Walutowego, Banku Światowego, Światowej Organizacji Handlu i Światowej Organizacji Pracy, a także Programu Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju (UNDP) i Programu Narodów Zjednoczonych ds. Środowiska (UNEP)) - niezbędna jest do zapewnienia spójności politycznej, a ta z kolei konieczna jest do zrealizowania MCR oraz, bardziej ogólnie, zapewnienia, że globalizacja stanie się dźwignią postępu społecznego;
33. zgadza się z ŚKSWG, że należy stopniowo rozszerzać nadzór parlamentarny nad systemem wielostronnym; z zadowoleniem przyjmuje propozycję utworzenia grupy parlamentarnej zajmującej się spójnością i zgodnością ogólnoswiatowych polityk - gospodarczej, społecznej i w zakresie środowiska naturalnego, co powinno zapewnić zintegrowany nadzór najważniejszych organizacji międzynarodowych; propozycję tę postrzega jako możliwość zaangażowania Parlamentu Europejskiego w prace grupy parlamentarnej oraz przyczynienia się do zapewnienia możliwie największych korzyści z globalizacji wszystkim grupom społecznym;
34. podziela stanowisko Komisji, że sektor prywatny i prywatne inicjatywy, tworzenie oraz mobilizacja grup wspólnego interesu i globalnych środków przez zróżnicowane instytucje społeczne (np. organizacje pozarządowe) mogą wnieść znaczący wkład w promowanie dobrego systemu rządów społecznych; z zadowoleniem przyjmuje poparcie Komisji dla Wytycznych OECD dla przedsiębiorstw wielonarodowych, które określają wzorce odpowiedzialnego postępowania w biznesie; popiera propozycję Komisji dotyczącą szerszego wdrożenia Wytycznych poprzez zawieranie odniesień do nich w umowach dwustronnych; zgadza się z Komisją, że wdrażanie Wytycznych należy przeprowadzić w sposób bardziej rygorystyczny i konsekwentny; wzywa Komisję do dalszego podnoszenia świadomości odnośnie dobrych praktyk, istniejących instrumentów i narzędzi, takich jak

Wytyczne OECD;

35. wyraża pogląd, że małe i średnie przedsiębiorstwa nie mogą być wykluczone z aktywnego udziału w globalnej gospodarce i z tego względu nalega, by Komisja dostarczyła bodźców do łączenia się takich przedsiębiorstw w sieci; wzywa także do dostosowania statutów europejskich spółek i spółdzielni, aby umożliwić tego typu przedsiębiorstwom pełny udział w globalnej gospodarce;
36. zauważa, że ŚKSWG zaleca zwołanie przez MOP ogólnoswiatowego wielostronnego forum w sprawie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw (SOP); zauważa, że ŚKSWG potwierdza istnienie sceptycyzmu odnośnie rzeczywistego wpływu programów związanych z SOP; proponuje podjęcie przez Komisję dalszych działań podnoszących świadomość i propagujących argumenty wspierające stosowanie SOP przez biznes;
37. uważa, że odpowiedzialność społeczna i środowiskowa grup wielonarodowych powinna być jasno ustalona oraz że działalność UE w tych dziedzinach powinna zostać wzmocniona; uważa, że już dawno należało w konkretny sposób kontynuować pracę Europejskiego forum podmiotów zainteresowanych społeczną odpowiedzialnością biznesu (CSR) i wzywa Komisję do opublikowania komunikatu w tej sprawie;
38. wspiera wysiłki Komisji na rzecz podnoszenia wśród przedsiębiorstw wielonarodowych świadomości w zakresie ich społecznej odpowiedzialności, które to wysiłki przyniosły jak dotąd ograniczone efekty;
39. zwraca się do Komisji o przedstawienie propozycji dotyczącej nadawania produktom oznaczeń o wyprodukowaniu ich w społecznie akceptowanych warunkach (social labelling) na podstawie takich kryteriów, jak przestrzeganie praw człowieka i praw związków zawodowych, jakość środowiska pracy, kształcenie i rozwój pracowników, równe traktowanie oraz socjalne i etyczne uznanie dla pracowników i obywateli w otaczającej społeczności;
40. odnotowuje, że krajowe polityki migracyjne podporządkowane są w coraz większym stopniu potrzebom wewnętrznych rynków pracy; nalega, by polityki migracyjne opierały się na Międzynarodowej konwencji w sprawie ochrony praw wszystkich pracowników migrujących oraz członków ich rodzin;
41. podkreśla potrzebę określenia polityk w zakresie migracji, opartych na tej Konwencji, które z jednej strony uwzględniałyby potrzeby rynków pracy, a z drugiej strony wystarczająco chroniły prawa pracowników migrujących i ich rodzin;
42. odnotowuje, że migracja stanowi istotne i zarazem newralgiczne zagadnienie w debacie na temat globalizacji, które może zostać rozstrzygnięte wyłącznie, jeżeli Państwa Członkowskie uzgodnią wspólną procedurę uznawania i integracji;
43. podkreśla potrzebę zapewnienia ludziom lepszego dostępu do informacji na temat korzyści i wyzwań związanych z globalizacją oraz podkreśla znaczenie instytucji edukacyjnych i mediów w tym zakresie;
44. wzywa Radę i Komisję, by zapewniły niezbędne środki i inwestycje na wspieranie powyższych procesów;

45. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządowi i parlamentowi Państw Członkowskich oraz krajom przystępującym i kandydującym.